

er også andre måder at udøve public service på, som vi allerede kender fra TV 2, og som også ligger i de to radiokanaler, som udbydes. Det er også klart, at for Danmarks Radios og TV 2's vedkommende er det andet end det, der ligger i tv og radio. Det vil sige, at det er en udvidet public service-definition i forhold til det, vi har kendt hidtil.

For det andet gives der nu et lovgivningsmæssigt grundlag for, at vi kan få den fjerde radiofrekvens åbnet, så nogle kan benytte sig af det. Og det, vi dér har lagt vægt på, er, at indholdet bliver, som det er defineret, som det står i mediaaftalen og også i lovforslaget: en nuanceret public service-orienteret kanal med klassisk musik, jazz og dansk musik, kulturprogrammer, samfunds- og debatprogrammer m.v. Det er indholdet, vi lægger helt afgørende vægt på.

For det tredje får vi også et lovgivningsmæssigt grundlag for, at man kan åbne for den femte kanal, som ikke eksisterer, men som der gives baggrund for, ved at man eventuelt flytter rundt på nogle sendere. I den forbindelse er det jo helt klart, at man ikke skal genere og ødelægge mulighederne for, at vi fortsat kan have lokalradio. Der kan være tale om, at nogle flytter, men der må selvfølgelig ikke være tale om, at den dækker over dem.

For det fjerde får vi så et Radio og tv-nævn, som dækker en række af de opgaver, som hidtidige nævn har haft, og som så også kommer til at dække det, at vi har den fjerde og femte kanal.

For det femte får vi regler om børnereklamer eller rettere sagt: Reklamer omkring børneudsendelser. Når vi går ind for, at man godt må lave frivillige aftaler, så er det, fordi vi tror, at en frivillig aftale også forpligter dem, som sender udsendelserne, og forpligter dem mere, end hvis det kun er et påbud.

Men vi tror ikke på, at hvis ikke påbudet havde været der som en mulighed, var de frivillige aftaler indgået. Det er derfor, vi ser den konstruktion, der er lavet, som fornuftig. Der er mulighed for påbud, men hvis man vil lave frivillige aftaler, er det selvfølgelig helt i orden. Og det, der allerede er lavet som frivillige aftaler, vil selvfølgelig også være noget, som andre kan få på samme vilkår.

For det sjette får vi et Public Service Råd, så der kommer en diskussion, også i offentligheden, af, om public service-regnskaberne overholdes, og om man lever op til de forpligtelser, som ligger i begrebet public service.

For det syvende får vi nogle programråd, som kan deltage i diskussionen. Vi har haft det hidtil, men allerede i dag må vi sige, at det godt kunne være bedre end det, vi har nu. Det vil sige en diskussion, hvor vi på den ene side har Danmarks Radio og på den anden side har folket, og dér har vi så programrådene som et mellemlid.

Alt i alt mener vi, at det her er udtryk for det, vi kan lave på indeværende tidspunkt. Vi ved, hvor vi er henne i den teknologiske udvikling. Vi ved ikke, hvad fremtiden vil bringe på det her område. Vi ved bare, at den vil bringe store forandringer. Og det vil sige, at hvis vi er nødt til at justere om 2-3 år, så er det ikke udtryk for, at vi ikke har kunnet forudse det, for vi har kunnet forudse, at vi skulle lave ændringer, også om 2, 3, 4 år.

(Kort bemærkning).

Jens Rohde (V):

Jeg hørte hr. Aage Frandsen tale om, at det var vigtigt at sikre, at der kommer noget, som ikke er der i forvejen, og det kan der være meget rigtigt i.

Men når man nu kigger på den fjerde radiokanal, en nuanceret public service orienteret kanal med klassisk musik suppleret med præsentation af rytmisk musik, jazz og dansk musik, kulturprogrammer, samfunds- og debatprogrammer m.v., mener hr. Aage Frandsen så, at en sådan kanal kan være særlig attraktiv, når den ikke kan opbygge en særlig programprofil? Det er det ene.

Det andet er: Vil det ikke være rigtigt at sige, at netop det her, som denne her kanal skal indeholde, reelt er en dublet af P1 og P2, som de er i dag, med de blandinger, der er?

(Kort bemærkning).

Kim Behnke (FRI):

Nu har hr. Aage Frandsen det privilegium at have været nøgleperson både i mediaaftalen fra 1996 og den for år 2000. Derfor har jeg to spørgsmål.

Det første drejer sig om digitaliseringen. Aftalen fra 1996 med tillægsaftalerne indebærer, at vi skal stoppe diskussionen om hønen og æggen og se at få digitaliseringen i gang. Er hr. Aage Frandsen så ikke enig i, at det ville være en god idé at få andre end Danmarks Radio og TV 2 til at være med, få nogle kommercielle stationer til at være med til at løbe systemet i gang? Og hvis hr. Aage Frandsen er enig i det, hvorfor så lægge unødige restriktioner på de kommercielle kana-